

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 2CoCsp/26/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6121532282
Dátum vydania rozhodnutia: 25. 10. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mariana Muránska
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:6121532282.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Mariany Muránskej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Martina Barana v právnej veci žalobcu EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, právne zastúpeného advokátskou kanceláriou Remedium Legal, s.r.o. so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava - mestská časť Petržalka, IČO: 53 255 739, proti žalovanej R. D., rod. D., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom M. D. XXX, XXX XX M. D., o zaplatenie 4.632,69 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou, č.k. 11Csp/22/2022 - 190, zo dňa 1.februára 2023, takto jednohlasne

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok vo výroku II. a III.

Nepriznáva stranám náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Vranov nad Topľou (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

I. „Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi sumu 3.465,95 eur spolu s 5% ročným úrokom z omeškania zo sumy 3.465,95 eur do 23.06.2021 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

II. Žalobu v prevyšujúcej časti zamietla.

III. Žalobca má voči žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 22 % s tým, že o výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie v samostatnom uznesení, po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.“

2. Rozhodnutie právne odôvodnil podľa § 1 ods. 2, § 2 písm. a) a b), § 9 ods. 1 a ods. 2, § 11 ods. 2 a ods. 3, § 17 ods. 1 písm. a) a b), ods. 2 písm. a) a b) zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), § 39, § 52 ods. 1 a ods. 2, § 53 ods. 1, 2, 3, 4 5 a 9, § 54 ods. 1 a 2, § 517 ods. 1 a 2, § 544 ods. 1 a ods. 2, § 565 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“), § 3 ods. 1 a ods. 2 nariadenia vlády SR. Č. 87/1995 Z.z., ktorým sa vykonávajú ustanovenia Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „Nariadenie vlády“), § 92 ods. 8 zákona NR SR č. 483/2001 Z.z. o bankách a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok (ďalej len „Zákon o bankách“).

3. Súd prvej inštancie vo svojom odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobou doručanou tunajšiemu súdu domáhala vydania rozhodnutia, ktorým by súd uložil žalovanej zaplatiť sumu 4 632,69 eur s príslušenstvom. Svoje podanie odôvodnil tým, že právny predchodca žalobkyne, Slovenská sporiteľňa, a.s. ako veriteľ a žalovaná ako dlžník uzatvorili dňa 16.04.2018 Zmluvu č. XXXXXXXXXXXX, na základe ktorej boli žalovanej peňažné prostriedky vo výške 6 000 eur. Žalovaná sa zaviazala poskytnúť úver žalobcovi splatiť v 60 splátkach vo výške 138,66 eur. Súčasťou predmetnej zmluvy boli aj Všeobecné obchodné podmienky v znení ich dodatkov, ktoré upravovali podmienky čerpania peňažných

prostriedkov, podmienky splácania, podmienky pri neplnení zmluvných povinností, ako aj ďalšie náležitosti. Žalobca zastával názor, že Zmluva obsahovala a spĺňala všetky podstatné náležitosti zmluvy o úvere v zmysle ust. § 497 až 507 zákona č. 513/1991 Zb. Obchodný zákonník, a rovnako aj zákona č. 258/2001 o spotrebiteľských úveroch a pod. Medzi zmluvnými stranami bola dohodnutá ročná úroková sadzba vo výške 14,03 %, výška úrokovej sadzby po zohľadnení zľavy vo výške 10,90 %, úrok z omeškania najviac do výšky stanovenej právnym predpisom a rovnako aj poplatky za poistenie k úveru vo výške 6,85 eur mesačne. Žalovaná neplnila riadne a včas, a preto právny predchodca žalobkyne Listom zo dňa 30.01.2021 upozornil žalovanú na možnosť zosplatnenia celého úveru. Keďže žalovaná aj napriek opakovaným výzvam zo strany právneho predchodcu žalobcu bola v omeškaní so splácaním úveru, pristúpil právny predchodca žalobcu k uplatneniu práva v zmysle ust. § 53 ods. 9 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník (ďalej len „Občiansky zákonník“) a dňa 04.03.2021 vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru. Zároveň žalovanú vyzval na úhradu dlžnej sumy, ktorá ku dňu postúpenia pohľadávky predstavovala sumu vo výške 5 728,23 eur, ktorá pozostávala z istiny vo výške 4624,69 eur, riadneho úroku vo výške 958,92 eur, z úroku z omeškania vo výške 136,62 eur a poplatkov vo výške 8 eur. Dňa 22.06.2021 došlo k uzatvoreniu Zmluvy o postúpení pohľadávok, na základe ktorej postupca, t.j. Slovenská sporiteľňa, a.s. postúpil žalobcovi ako postupníkovi pohľadávku voči žalovanej. Žalobca v súvislosti s uplatnenými zmluvnými úrokmi poukázal na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn 6Cdo/113/2018, ako aj na rozhodnutie Súdneho dvora Európskej únie v spojených veciach C-96/16 a C-94-17, a uviedol, že zo záverov obsiahnutých v predmetných rozsudkoch vyplýva jednak záver o nároku na bežné úroky, ale aj záver o kumulácii bežných úrokov a úrokov z omeškania.

4. Vykonaným dokazovaním dospel súd prvej inštancie k záveru, že vyhlásenie predčasnej splatnosti v predmetnom prípade bolo vykonané platne a v súlade so zákonom. Zároveň uviedol, že zmluva uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou má charakter spotrebiteľskej zmluvy, a teda ide o spotrebiteľskú zmluvu. Zároveň mal súd prvej inštancie za preukázané, že listom zo dňa 04.03.2021 bol úver veriteľom zosplatnený, pričom listom zo dňa 30.01.2021 bola žalovaná na túto možnosť upozornená. Po preskúmaní predložených výziev zo strany žalobcu tak dospel k záveru, že boli vyhlásenie predčasnej splatnosti úveru bolo vykonané platne a v súlade so zákonom. Zároveň súd prvej inštancie nemal pochybnosti o aktívnej vecnej legitímácii na strane žalobcu. Taktiež uviedol, že z predložených listinných dôkazov mal za preukázané, že žalovaná v prospech žalobcu uhradila finančné prostriedky vo výške 2 534,05 eur. Súd prvej inštancie však s poukazom na judikatúru Súdneho dvora a naplnenie účelu článku 6 smernice podrobil predmetnú Zmluvu o úvere, a rovnako tak aj obchodné podmienky, ktoré boli jej súčasťou „ex offio“ súdnemu prieskumu, a to za účelom zistenia, či dojednané zmluvné podmienky nespôsobujú v predmetnom zmluvnom vzťahu značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a teda, či sa nejedná o neprijateľné zmluvné podmienky. Následne uviedol, že po preskúmaní veci dospel k záveru, že žaloba je ako taká dôvodná, a to pokiaľ ide o istinu ako aj o úroky z omeškania. Súd prvej inštancie sa však nestotožnil so spôsobom započítania úhrad zo strany veriteľa, pričom uviedol, že žalobca v tomto smere vychádzal zo zmluvného dojednania, ktoré je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Spôsob započítania úhrad žalovaného na príslušenstvo istiny zo strany žalobcu považoval za postup v rozpore so zákonom. Taktiež súd prvej inštancie preskúmal predloženú zmluvu v časti dohodnutého úroku a zmluvu v tejto časti vyhodnotil za neplatnú. Problém vzhliadol najmä v tom, že v danom prípade bola ročná sadzba úroku dohodnutého medzi účastníkmi dojednaná vo výške 12,90 % ročne, pričom uviedol, že úroky pri porovnateľných úveroch poskytovaných bankami v rozhodnom období boli vo výške 5,26 %. V danom prípade sa jednalo o neprimerane vysoké úroky, ktoré boli dojednané v rozpore s dobrými mravmi, a preto s poukazom na ust. § 39 Občianskeho zákonníka je predmetná zmluva o úvere v časti odplaty neplatným právnym úkonom. V tomto kontexte poukázal aj na rozhodnutie Najvyššieho súdneho dvora vo veci OGH 3oB 816/353, pričom zdôraznil, že v konečnom dôsledku možno takéto konanie považovať za skutkovú podstatu trestného činu úžery, avšak na trestnoprávny postih chýba úmysel. Uviedol, že v prípade tzv. civilnoprávnej úžery okruh kvalifikačných kritérií nie je taxatívny. S poukazom na závery rozhodnutia Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co/151/201363, z ktorých vyplýva, že odvolací súd považuje za rozporné s dobrými mravmi, ak sa poskytne spotrebiteľovi úver za cenu prevyšujúcu o 100 % priemernú cenu porovnateľných úverov poskytovaných bankami. Vzhľadom na uvedené skutočnosti považoval tak dohodu o úrokoch vo výške 12,90 % za absolútne neplatnú a za neprimeranú v zmysle ust. § 53 a 54 Občianskeho zákonníka. Vo vzťahu k žiadaným poplatkom uviedol, že tieto považuje za nedôvodné, keďže ich nárok žalobca odvodzuje zo zmluvného dojednania, ktoré súd prvej inštancie považuje za neprijateľnú zmluvnú podmienku. S poukazom na uvedené skutočnosti považoval predmetný úver za bezúročný, a uviedol, že žalobkyňa má nárok na vrátenie nesplatennej časti dlhu, a preto súd prvej inštancie žalobe ako dôvodnej vyhovel čo do sumy istiny 3565,95 eur. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol

ako nedôvodnú. Zároveň žalobcovi priznal nárok na úroky z omeškania v zákonnej výške podľa času uzavretia zmluvy, keďže mal za preukázané, že žalovaná ku dňu 23.06.2021 bola žalovaná v zmysle listu o zosplatnení úveru v omeškaní s plnením. O trovách konania rozhodol v zmysle ust. § 255 ods. 1 CSP a úspešnejšiemu žalobcovi priznal náhradu trov konania v pomere úspechu 22 %, o výške ktorých bude rozhodnuté po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej.

5. Proti výroku II. a III. rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote včas odvolanie žalobca v súlade s ust. § 365 ods. 1 písm. f) a h) zákona č. 160/215 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej už len ako „CSP“). Navrhol, aby odvolací súd rozsudok v napadnutej časti zmenil a zaviazal žalovanú k zaplateniu sumy vo výške 2 262,28 eur spolu s príslušenstvom a zároveň priznal žalobcovi vo vzťahu k žalovanej nárok na náhradu trov prvoinštančného konania a odvolacieho konania v rozsahu 100 %, resp. aby v napadnutej časti rozsudok zrušil a vrátil vec na ďalšie konanie. Žalobca sa nestotožnila s názorom súdu, že obchodné podmienky, ktoré sú súčasťou Zmluvy mali byť osobitne podpísané žalovanou a individuálne dojednané. Namietal, že obchodné podmienky boli neoddeliteľnou súčasťou Zmluvy, z čoho vyplýva, že žalovaná mala pri podpise možnosť sa s ich obsahom oboznámiť, v prípade, že s ich znením nesúhlasí predmetnú Zmluvu nepodpísať. Uviedol, že opačným výkladom by došlo k záveru, že zmluvy, ktoré bežne uzatvárajú napr. banky, mobilní operátori sú neplatné, pričom je všeobecne známe, že tieto v súlade s ust. § 273 ods. 1 Obchodného zákonníka určujú časť obsahu zmlúv aj s odkazom na všeobecné obchodné podmienky. V súvislosti s tým uviedol, že predmetná dohoda je v zmysle Zmluvy platná a účinná, nakoľko žalovaná svojim podpisom potvrdila, že sa so Zmluvou oboznámila a jej obsahu porozumela. Zároveň uviedol, že žiadna norma spotrebiteľského práva slovenskej republiky, resp. Európskej únie nevyžaduje aby bola spotrebiteľská zmluva vyhotovená ako jediný dokument, resp. aby každá časť dokumentu bola osobitne podpísaná. Z toho vyplýva, že na spôsobe započítania úhrad sa žalovaná a právny predchodca žalobcu dohodli a toto dojednanie je platnou zmluvnou podmienkou. Žalobca má za to, že preukázal omeškanie žalovanej, čím jej vznikol zo zákona nárok aj na vyčíslený úrok z omeškania, ktorý bol v žalobe vyčíslený do postúpenia pohľadávky. Ďalej namietal, že súd prvej inštancie pri posúdení výšky úrokovej sadzby dohodnutej v Zmluve vychádzal z nesprávnych údajov zverejnených na webovej stránke Národnej banky Slovenska vo výške 5,25 % ročne. Problém vzhliadol najmä v tom, že v štatistike sú zahrnuté aj ostatné úvery v dôsledku čoho je štatistika značne skreslená. Uviedol, že v rozhodnom období priemerná úroková miera zo spotrebiteľských úverov s platnosťou od 1 do 5 rokov dosahovala úroveň 9,63 %. Vzhľadom na uvedené skutočnosti má za to, že dohodnutá úroková sadzba neprevyšovala dvojnásobok priemerne RPMN zverejnených na webovom sídle Národnej banky Slovenska. Taktiež namietal nepreskúmateľnosť záveru súdu prvej inštancie, ktorým dospel k tomu, že nemá nárok na poplatky, keďže uvedené súd riadne neodôvodnil.

6. Ďalšie vyjadrenia podané neboli.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (ustanovenie § 34 CSP preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ustanovenia § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania (ustanovenie § 385 CSP a contrario) tým, že miesto a čas vyhlásenia rozhodnutia oznámil na úradnej tabuli súdu Krajského súdu v Prešove a na jeho webovej stránke najmenej 5 dní vopred a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. V odvolacom konaní z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu. Určením rozsahu napadnutia rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolateľ nielen vymedzuje to, ohľadne akých výrokov u rozhodnutia súdu prvej inštancie nastal suspenzívny účinok odvolania, ale súčasne stanoví medze, v ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať.

9. Odvolací súd v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym skutkovým zistením, ku ktorým súd dospel na základe vykonaných dôkazov a nesprávnym právnym posúdením, teda či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd SR II. ÚS 78/05).

10. K námietkam nesprávneho skutkového zistenia odvolací súd konštatuje, že v konaní pred súdom prvej inštancie bolo v dostatočnom rozsahu vykonané dokazovanie nevyhnutné pre rozhodnutie v predmetnej sporovej veci. Dokazovanie je potrebné vnímať ako procesný postup, ktorý smeruje k vytvoreniu skutkových poznatkov potrebných pre rozhodnutie vo veci samej. Odvolací súd zároveň zdôrazňuje, že dokazovanie je procesný postup, ktorý je založený na vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov súdom a ich následnom zhodnotení. Význam dokazovania možno vzhliadať najmä v získavaní dôležitých poznatkov, na základe ktorých súd ustanoví skutkový stav v prejednávanej veci, a z ktorého potom vychádza, a na ktorý následne aplikuje konkrétnu právnu normu. Zistenie skutkového stavu, ktorý je objektívne zodpovedá stavu veci je jednou z najdôležitejších činností v rámci sporového konania, pretože je základným predpokladom vôbec pre rozhodnutie súdu. Dôkazmi overený skutkový stav je významný predovšetkým aj z hľadiska posúdenia pravdivosti tvrdení účastníkov a unesenia dôkazného bremena, ktoré je predpokladom ich úspešnosti, a to obzvlášť v sporom konaní (primerane rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Cdo/256/2012). Odvolací súd tiež zdôrazňuje aj to, že súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom strany sporu a procesný postoj strany sporu zásadne nemôže bez ďalšieho dokazovania implikovať povinnosť súdu akceptovať návrhy, procesné úkony a obsah opravných prostriedkov a rozhodovať podľa nich. Súdny sú povinné na všetky uvedené procesné úkony primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným poriadkom, a to aj pri rešpektovaní druhu civilného procesu, v ktorom strana sporu uplatňuje svoj nárok alebo sa bráni proti jeho uplatneniu, prípadne štádia civilného procesu. Z obsahu spisu mal odvolací súd za preukázané, že nedošlo k naplneniu tejto odvolacej námietky.

11. Vo vzťahu k námietke, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci odvolací súd zdôrazňuje, že pod právnym posúdením treba rozumieť činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových tvrdení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O omyl ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce správny právny predpis použil, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne závery (viď napr. Najvyšší súd SR, sp. zn. Cdo 7/2010). V predmetnom prípade k naplneniu tejto odvolacej námietky nedošlo.

12. V zhode so súdom prvej inštancie, ani odvolací súd v predmetnej veci nemal pochybnosti o tom, že predmetný vzťah medzi žalobcom a žalovanou je vzťahom spotrebiteľským, pretože uzatvorená Zmluva o spotrebiteľskom úvere je štandardnou formulárovou spotrebiteľskou zmluvou, kde žalobca vystupoval v postavení dodávateľa, pretože pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalovaná je spotrebiteľom, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Odvolací súd na tomto mieste ešte zdôrazňuje, že základnou črtou spotrebiteľských zmlúv je to, že tieto sú pre spotrebiteľa vopred pripravené a nie je vytvorený priestor na dojednanie obsahu zmluvy alebo jej zmeny, pričom aj predmetná zmluva túto charakteristiku spĺňa.

13. Súdom prvej inštancie zamietol žalobu v časti zvyšku žalobou uplatneného nároku, t.j. vo zvyšnej časti uplatnenej sumy v časti dohody o úrokoch a poplatkov za poistenie a upomienky. Žalobca podal odvolanie, v ktorom nesúhlasil s postupmi a závermi súdu prvej inštancie, a preto odvolací súd preskúmal rozhodnutie súdu prvej inštancie v napadnutej časti.

14. Z ustanovenia § 53 a nasl. Občianskeho zákonníka možno dospieť k záveru, že spotrebiteľ v dobrej viere uzatvára zmluvu s dodávateľom, ktorý vzhľadom na jeho podnikanie koná oproti spotrebiteľovi profesionálne znalosťou ponúkaného tovaru, čo spĺňa predpoklady zodpovedného prístupu k podnikaniu. Spotrebiteľ z povahy veci v súčasných podmienkach štandardizácie produktov bežnej spotreby, ako aj zmluvných podmienok má iba fiktívnu možnosť ovplyvniť podstatu zmluvných podmienok, ktoré sú mu zo strany dodávateľa predložené. O to ťažšie je nemožnosť zo strany spotrebiteľa porozumieť zmluvným podmienkam predkladaným zo strany dodávateľa, a to častokrát pre ich zložitú právnickú terminológiu, či ich rozsiahlosť. Vzhľadom na zložitú ich koncipovanie, či použitéj terminológie nemá spotrebiteľ možnosť ich či už vôbec prečítať, resp. pochopiť ich obsah.

15. Vo vzťahu k postupu započítania úhrad žalovanej súd prvej inštancie konštatoval, že spôsob započítania úhrad, ktorý uviedol žalobca vo svojom vyjadrení k odporu, nie je správny a napokon tento postup zo strany žalobcu neakceptoval. Žalobca platby zo strany žalovanej započítaval časť na istinu, časť na poplatky a časť na riadny úrok a na úrok z omeškania. Súdom prvej inštancie takýto postup žalobcu považoval za nedôvodný, keďže mal za to že žalobca vchádzal zo zmluvného dojednanja, ktoré je neprijateľnou zmluvnou podmienkou. Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že zmluvné podmienky, ktoré by takýto postup žalobcu stanovovali neboli žalovanou podpísané, neboli určité a neboli individuálne dojednané. V zmysle ustanovení Občianskeho zákonníka za individuálne

dojednaná zmluvné ustanovenia sa nepovažujú také, s ktorými sa mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah, čo bolo aj v danom prípade. V prípade spotrebiteľských zmlúv je to práve dodávateľ, ktorý je povinný uniesť dôkazné bremeno, a teda preukázať, že zmluvné ustanovenia medzi ním a spotrebiteľom boli individuálne dojednané. Odvolací súd má za to, že súd prvej inštancie správne dospel k záveru, že postup žalobcu v prípade započítavania úhrad nie je správny, a teda správne určil, že žalobca vychádzal zo zmluvného dojednania, ktoré je neprijateľnou zmluvnou podmienkou.

16. Súd prvej inštancie považoval celý úver za bezúročný a bezpoplatkov, a to vzhľadom na neprimerane vysokú výšku dohodnutej úrokovej sadzby, ktorá po zohľadnení zľavy predstavovala 10,90%. Porovnaním výšky úrokovej sadzby z obdobných úverov v rozhodnom období podľa informácií dostupných na stránke národnej banky Slovenska dospel k záveru, že dohodnutá výška v danom prípade predstavuje niekoľkonásobok výšky úrokovej sadzby, za ktorú banky poskytovali úvery v rozhodnom čase. Výška úrokovej sadzby v rozhodnom období predstavovala totiž výšku 5,26 % ročne. Odvolací súd v tomto smere konštatuje, že súd prvej inštancie správne rozhodol, keď predmetný úver vyhodnotil za bezúročný a bezpoplatkov, a to vzhľadom na dohodnutú výšku úveru, ktorá v danom období predstavovala niekoľkonásobok výšky úrokovej sadzby, za ktorú banky poskytovali spotrebiteľské úvery. Takúto dohodu je v tomto smere potrebné považovať za absolútne neplatnú, keďže vychádzajúc z ust. § 39 Občianskeho zákonníka. V tejto súvislosti odvolací súd dáva do prednosti rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 1M Cdo 1/2009 zo dňa 31.07.2009, podľa ktorého „hoci maximálna výška úrokov (ako odplaty za užívanie požičanej finančnej čiastky) pri peňažných pôžičkách ani pri úveroch nie je žiadnym právnym predpisom limitovaná a je ponechaná výlučne na dohodu zmluvných strán, nie je neobmedzená. Dohoda o výške úrokov totiž musí byť v súlade ustanovením § 3 9 Občianskeho zákonníka, teda nesmie sa priečiť dobrým mravom. Právny úkon postihnutý takouto vadou je absolútne neplatný. O takýto stav pôjde spravidla vtedy, ak dohodnuté úroky presiahnu mieru úrokov poskytovaných peňažnými ústavmi v čase uzavretia zmluvy.“ Odvolací súd poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Prešove, sp. zn. 6Co/114/2018 zo dňa 27.08.2019, ktorý zdôrazňuje, že „úroky za poskytovanie peňažných prostriedkov podliehajú súdnej kontrole vo svetle princípu dobrých mravov, pričom uviedol, že doterajšia judikatúra nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok.“ Odvolací súd preto v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že výška úrokov dohodnutá v predmetnej Zmluve bola neprimerane vysoká, a preto možno dohodou o úroku považovať v zmysle ust. § 39 Občianskeho zákonníka v rozpore s dobrými mravmi a daný úver za bezúročný a bezpoplatkov.

17. Čo sa týka poplatkov žiadaných žalobcom, odvolací súd má za to, že tieto boli žalobcom uplatnené z neprijateľnej zmluvnej podmienky, keďže neboli individuálne dojednané, tak ako to je spomenuté vyššie. Zároveň k poplatkom odvolací súd uviedol, že súčasťou všeobecných obchodných podmienok zmluvy boli aj dojednania ohľadom poplatkov. Tieto dojednania súd prvej inštancie vyhodnotil ako neprijateľné zmluvné podmienky, keďže vzhľadom na charakter zmluvy, ich spotrebiteľ nemal možnosť nijakým spôsobom meniť a ani ovplyvniť. K námietke nedostatočného odôvodnenia odvolací súd dodal, že charakteristiku neprijateľnej zmluvnej podmienky spĺňa aj podmienka, ktorá je neurčitá a neprimeraná, či podmienka, ktorá je v rozpore s ratio legis zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná. V tomto smere poukazuje na rozhodnutie Krajského súdu Prešove, sp. zn. 18Co/109/2011, zo dňa 21.11.2012, ktorý konštatuje, že „znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky napĺňa nielen podmienka, ktorá je neprimeraná (napr. neprimeraná sankcia za porušenie záväzku spotrebiteľa), ale aj podmienka, ktorá je neurčitá alebo je v rozpore s „ratio legis“ zákonného ustanovenia, podľa ktorého bola dojednaná (napr. úroky z omeškania nad limit podľa nar.vl. 87/1995 Zz.). Za neprijateľnú považuje odvolací súd aj zmluvnú podmienku, ktorá vyjadruje finančný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nie je dodané a slúži v skutočnosti záujmom dodávateľa (tzv. teória skutočného plnenia spomínaná najčastejšie v súvislosti s poplatkami v spotrebiteľských úverových vzťahoch).“ Odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie konštatuje, že predmetná zmluvná podmienka zakotvujúca dojednanie poplatku je podmienkou, ktorá zo strany žalobcu predformulovaná, a teda spotrebiteľ nemal možnosť ich znenie ovplyvniť.

18. Súd prvej inštancie v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností prijal správny právny záver. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo, odvolací súd si osvojil náležité a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia súdom prvej inštancie, na ktoré v plnom rozsahu odkazuje (§ 387 ods. 2 CSP).

19. Na základe vyššie uvedeného odvolací súd v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku II., vrátane výroku III. ako vecne správny potvrdzuje.

20. V odvolacom konaní žalobca nebol úspešný. Naopak úspešnou bola žalovaná, ktorej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. (v zmysle § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 396 ods. 1 CSP) Z obsahu spisu vyplýva, že žalovaná bola v odvolacom konaní pasívna, k odvolaniu sa nevyjadrila, náhradu trov odvolacieho konania si neuplatnila a podľa obsahu spisu jej ani žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli.

21. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 odsek 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods. 2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom.

Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).